

Атанас Далчев
Задните дворове

На Борис Аврамов

Строгите фасади не обичам:
те са лицемерни и сурови,
но затуй как силно ме привлича
чудото на задните дворове!

Тук едни над други до стрехите
се редят балкони от желязо,
с клетки, накачени по стените,
и сами подобни на кафези.

От зори, та чак до вечер късна
всеки ден от тях се носи викот,
песни, смях и говор непрекъснат:
птици и дечица чуруликат.

Всеки ден, докато падне мракът,
шетат тук жени червенобузи
със ръце, заголени до лакът,
и разкрити на гърдите блузи:

ту изстискат с две ръце прането,
свели кръст, насмалко да го счупят,
и на двора, сякаш от небето,
тежки буреносни капки тупат:

ту прострат бельото си пред зора
на съседа, без да се срамуват,
и с това бельо подобно кораб
готви се балконът да отплува.

Има празник в тези грижи малки
и понякога салюти има
в удара на гръмките тупалки,
в изстрелите прашни на килима.

Може би, защото е на скрито,
тук животът пълно се разкрива
с постоянството си упорито
в своята безсмисленост щастлива.

1965 г.

КРАЙ

© 1965 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12148>]